

Helmiä

“PALJON ON AIHETTA LAPSELLA
KIITTÄÄ, JUMALAN LAHJOJA
KAIKILLE RIITTÄÄ”.

Tunnetussa joululaulussa sanotaan:
“Oi jospa ihmisellä ois joulu ainainen.”

Niinhän meillä onkin, mutta emme aina huomaa sitä.
“Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt, hän, joka antaa kaikki sinun syntisi anteeksi ja parantaa kaikki sinun sairautesi, joka lunastaa sinun henkesi tuonelasta ja kruunaa sinut armolla ja laupeudella, joka sinun halajamisesi tyydyttää hyvyydellään, niin että sinun nuoruutesi uudistuu kuin kotkan.” Psalmista 103

Tekstit: Eeva Voima ja Outi Lappalainen

Kuvitus: Kimmo Pälikkö

Julkaisut

STLK www.luterilainen.com

ISBN 978-951-9318-54-7 (nid)

ISBN 978-951-9318-55-4 (PDF)

Ruoka

Lauri oli tulossa kotiin. Hän oli ollut pelaamassa jääkiekkoa. Heillä oli ollut ensin harjoitukset ja päälle vielä rankka matsi. Nyt hän tunsi itsensä niin nälkäiseksi, että olisi voinut panna suuhunsa vaikka mitä.

Jo kotiovella häntä vastaan tuli ihanat tuoksut. Äiti oli juuri kattanut ruokapöydän. Voi, miten hyvältä kaikki maistuikaan. Laurin lautasella oli raikasta porkkanaraastetta ja äidin lihapullia. Niissä taisi maistua vähän sipulikin. Miten äiti oli saanut perunamuussistakin niin kuohkeaa kuin kermavaahto. Tuore ruisleipäviipale ja lasillinen kylmää maitoa kuului myös annokseen. Olipa äiti tehnyt vielä marjakeittoakin jälkiruuaksi.

Lauri söi suurella halulla. Kyllä hän oli onnellinen jokaisesta suupalasta, minkä söi. Ruuan jälkeen hän erikseen kiitti äitiä hyvästä ruuasta. Äiti sanoi: "Kiitetään yhdessä Jumalaa, sillä Jumala antaa meille joka päivä ruokaa ja kaikkea, mitä tarvitsemme. Jumala pitää meistä huolen."

Kaikilla lapsilla maailmassa ei ole joka päivä tarpeeksi syötävää tai edes juotavaa. Muistatko sinä kiittää Jumalaa siitä ihanasta osasta, että asut Suomessa ja ettei sinun tarvitse nähdä nälkää?

Terveys

Pekka oli koulun liikuntatunnilla. Jotenkin hän horjahti pallopelin tiimelyksessä ja kaatui. Kädessä tuntui viiltävä kipu. Pekka jäi voihkimaan siihen eikä päässyt enää itse ylös.

Opettaja tuli auttamaan. Käteen on sattunut pahasti. Pekka piti viedä lääkäriin. Kädestä otettiin röntgenkuva. Siinä oli luunmurtuma. Käteen pantiin kipsi. Tietysti se oli oikea käsi.

Nyt Pekka ei voinut syödä kipsatulla kädellään. Kirjoittamisesta ei tullut mitään koulussa. Kotona hän ei voinut pelata edes tietokonepelejä vasemmalta kädellä. Hiiri ei osunut oikeaan paikkaan. Huomenna olisi liikuntatunnilla uimista. Siihenkään ei Pekka voisi osallistua kipseineen.

Terveys on suuri Jumalan lahja. Usein emme sitä vaan muista silloin, kun olemme terveitä. Pekkakin oli voinut tehdä tähän asti kaikkea. Vasta nyt hän huomasi, miten ihana asia olisi, jos molemmat kädet olisivat terveet. Onneksi Pekan käsi paranisi muutamassa viikossa.

Raamatussa kerrotaan kymmenestä miehestä, jotka sairastivat vakavaa pitaalitautia. Jeesus paransi heidät kaikki, mutta vain yksi palasi kiittämään Jeesusta. Muistatko sinä kiittää Jumalaa terveydestäsi?

Raamattu

Oletko ajatellut, miten suuri lahja on se, että meillä on suomenkielinen Raamattu ja että sinä olet oppinut lukemaan. Oletko tottunut lukemaan Raamattua?

Miksi Raamattu on sitten niin suuri lahja? Jos Raamattua ei olisi, niin emme tuntisi Jeesusta. Emme viettäisi jouluakaan, Hänen syntymäjuhlaansa. Luonnon ihmeissä ja avaruuden suuruudessa voimme aavistaa Jumalan olemassaolon ja kaikkivaltiuuden. Mutta Raamattu, Jumalan oma Sana, kertoo meille Jeesuksesta ja iankaikkisesta elämästä taivaassa. Sinne pääsevät kaikki, jotka uskovat Jeesukseen omana Vapahtajanaan. Se on kaikkein tärkein tieto maailmassa.

Raamatusta on myös tärkeitä ohjeita, miten täällä maailmassa pitäisi elää, jotta elämä sujuisi hyvin. Tunnetko kymmenen käskyä? Kolmas käsky, muista pyhittää lepopäivä, tarkoittaa sitä, että erityisesti varaisimme aikaa lukeaksemme, kuullaksemme ja oppiaksemme Jumalan Sanaa. Ota sinäkin tavaksesi lukea Raamattua säännöllisesti. Muista myös kiittää Jumalaa siitä, että Hän on säilyttänyt sanansa kautta aikojen.

Kaste

Tätini oli lastentarhanopettaja. Lasten päiväkoteja nimitettiin ennen lastentarhoiksi. Muutama vuosikymmen sitten lastentarhoissa kerrottiin vielä raamatunkertomuksia lapsille. Tätini oli opettanut lapsille kasteesta. Kasteessahan Jumala ottaa pienen vauvan omaksi lapsekseen ja kirjoittaa lapsen nimen taivaan kirjaan. Jumala lähettää Pyhän Hengensä sytyttämään uskon lapsen sydämeen. Uskokin on Jumalan lahja. Ihminen voi myöhemmin hylätä kasteen armoliiton, mutta Jumalan puolelta liitto on pysyvä. Ihminen voi aina palata tämän liiton turviin. On suuri Jumalan lahja, jos olet saanut sellaiset vanhemmat, jotka ovat vieneet sinut kasteelle, kun olit pieni vauva. Jeesus antoi käskyn opetuslapsilleen: “Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.”

Tätä tätini antamaa kasteopetusta oli kuullut myös pieni Emilia-tyttö. Kun Emilia haettiin kotiin päiväkodista, hän kysyi vanhemmiltään: “Miten minut kastettiin?” Kävi ilmi, että Emiliaa ei ollut koskaan kastettu. Hän ei ollut syntynyt tähän kotiin, vaan hänet oli adoptoitu toisesta maasta. Siellä ei pieniä lapsia kastettu. Onneksi asia tuli ilmi ja Emiliakin kastettiin.

Kasteeseen liittyy myös opettaminen. Jeesuksen antama kastekäsky jatkuu: “Ja opettamalla heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Se on ihana lupaus.

Vaatteet

Sortavala on paikkakunta, joka sijaitsee Venäjällä, vajaat 100 kilometriä linnuntietä Savonlinnasta itään. Se kuului ennen Suomeen. Nyt siellä ihmiset elävät puutteessa. Moni avustusjärjestö toimittaa sinne kuitenkin apua.

Eräänä päivänä Sortavalaan saapui avustuselähetys Suomesta. Siinä oli vaatteita. Ne eivät olleet muodinmukaisia, uusia ja kauniita. Ne olivat käytettyjä, mutta puhtaita ja ehjiä. Mikä suuri ilo syntyikään, kun sairas vanhus sai ottaa siitä itselleen lämpimän talvitakin. Sitä hän pitäisi päällään talvella sisälläkin, kun hänen pienessä asunnossaan ei ollut kovilla pakkasilla tarpeeksi lämmintä.

Nuori äiti odotti ensimmäistä vauvaansa. Avustuselähtelyksessä oli myös suomalaisia äitiyspakkauksia, joissa oli vauvalle kaikkea tarpeellista, vaatteita ja peittoja, lämmin makuupussikin.

Lähtelyksessä oli kenkiäkin. Pieni Elena-tyttö tuli niin onnelliseksi, kun hän sai lämpimät kengät. Ne olivat kyllä vähän liian suuret, muttei se haitannut yhtään. Nyt hän voisi kulkea talvella kouluun, kun hänellä oli kengät, joissa jalat eivät palelisi pakkasellakaan.

Oletko sinä muistanut kiittää Jumalaa siitä, että sinulla on vaatteita niin kesällä kuin talvellakin. Jumala sanoo Sanassaan: "Mitä te murehditte vaatteista? Katselkaa kedon kukkia, kuinka ne kasvavat; eivät ne työtä tee eivätkä kehrää. Kuitenkin minä sanon teille: ei Salomo (Salomo oli erittäin rikas kuningas) kaikessa loistossansa ollut niin vaateitettu kuin yksi niistä. Jos siis Jumala näin vaatteuttaa kedon ruohon, joka tänään kasvaa ja huomenna uuniin heitetään, eikö paljon enemmän teitä, te vähäuskoiset?"

Kasvit

Leena ja Lotta ovat siskoksia. Kesällä he menivät niitylle tekemään kukkaseppeleitä päähänsä. Siellä kasvoi päivänkakkroita ja kissankelloja, puna-apiloitakin ja sellaisia kukkia, joita tytöt eivät tunteneet. Kerätään tästä äidille kukkakimppu ja yllätetään hänet, kun hän tulee töistä. Äiti ilahtuu varmasti, hänhän pitää niin paljon kukista. Kun äiti tuli työstä kotiin, hän huomasi heti kukkakimpun keittiön pöydällä. Mistä te olette löytäneet näin kauniita kukkia, ihmetteli äiti.

Oletko koskaan ajatellut, miten suuri ihme on kevään ensimmäinen valkovuokko. Joka vuosi vielä melkein jäisestä maasta nousee kaunis, hento, valkoinen kukkanen. Tai se, kun lehdet puhkeavat keväällä puihin. Niin puhtaan vihreät ja niitä puhkeaa miljoonittain. Eikö sinustakin siinä näy Luojan luomisvoima. Ihmeellinen luomus on omenakin. Ensin omenapuu kukkii valkoisena, sitten kukat lakastuvat ja niiden paikalle kypsyy ihanat herkulliset omenat. Mistähän niihin tulee vielä punainen värikin. Jumala tarjoilee meille ilmaiseksi mustikat ja puolukat metsissä — yltäkyllin — paljon enemmän kuin jaksamme kerätä ja syödä. Tiedätkö herkullisempaa kuin äidin tuoreista mustikoista paistama mustikkapiirakka?

Osaatko laulun: (*sanat I.E.Ojala*)

Sinikello nurmikolla kasvoi päivänpaisteessa.
Kesātuuli leppeästi soitti pikku kelloa.

Mitä soitat sinikello, mitä kerrot kukkanen?
Mikä soittosi on aihe, kerrotko sä mulle sen?

Kerron Luojan hyvydestä, joka kesän meille toi.
Mustan mullan syvydestä valohon mun nousta soi.

Luoja antoi mulle puvun, kaunehista kauneimman.
Hän myös tietää päivän luvun, antaa ruuan runsahan.

Sinikello soitollansa tahtoi mulle muistuttaa,
ettei Isä taivahassa koskaan voi mua unhottaa.

Hän se hoitaa lastaan pientä, antaa vaatteet, ravinnon.
Elon tiellä sylissänsä kantaa taivaan kotohon.

Eläimet

“Tule, Pekka, äkkiä tänne keittiöön”, huusi mummi. Pekka ryntäsi katsomaan, mitä asiaa mummillla oli. Mummin keittiön ikkunalaudalla oli pieni oravanpoika, pieni ja pörröinen. Mummi oli laittanut sinne pähkinöitä, joita se yritti siinä järsiä. Voi, miten ihana, huudahti Pekka. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt niin pientä oravaa eikä niin läheltä, ikkunan takaa. Pekka olisi halunnut silittää sitä. Mummi neuvoi, että se on luonnon eläin ja kovin arka. Se pelästyisi vain, jos Pekka sitä lähestyisi. Mutta voimme me sitä tässä katsella ja ihailla. Sen liikkeet olivat niin keveitä ja pehmoisia, kun se yritti ottaa pähkinää käpäliensä väliin. Pian se hypähti alas ikkunalaudalta ja kiipesi vikkellästi puuhun.

Jumala on luonut maailmaan eläimet ihmisille iloksi ja hyödyksi. Jotkin eläimet tekevät raskasta työtä puolestamme. Aasit kantavat vieläkin kuormia vaikeakulkuisiin paikkoihin. Lehmistä saamme maitoa ja kermää, voitakin. Lampaiden villoista kehrätään lankaa, josta voidaan kutoa villatakkeja ja -sukkia. Oravia on hauska vain katsella ja seurata niiden touhuja. Ajattelepas, miten tyhjää olisi, jos vaikkapa vain linnut puuttuisivat maailmasta. Et voisi seurata, miten lintuemo ruokkii poikasiaan eivätkä varpuset kyttäisi pullanpaloja kesäisellä torilla. Kyllä Jumala on luonut meille ihmeellisen maailman. Osaathan arvostaa sitä.

Uni

Mannerheimin lastensuojeluliiton radiomainoksessa muistutetaan hauskasti unen tärkeydestä. Lapset kertovat ensin vuorotellen, mitä kaikkea ovat päivän aikana koulussa oppineet. Lopuksi viisaan kuuloinen mies toteaa, että koska opittavia asioita on päivässä NIIN paljon, lasten on tärkeää nukkua tarpeeksi, eli kymmenen tuntia yössä. Tuleeko sinun nukuttua tarpeeksi?

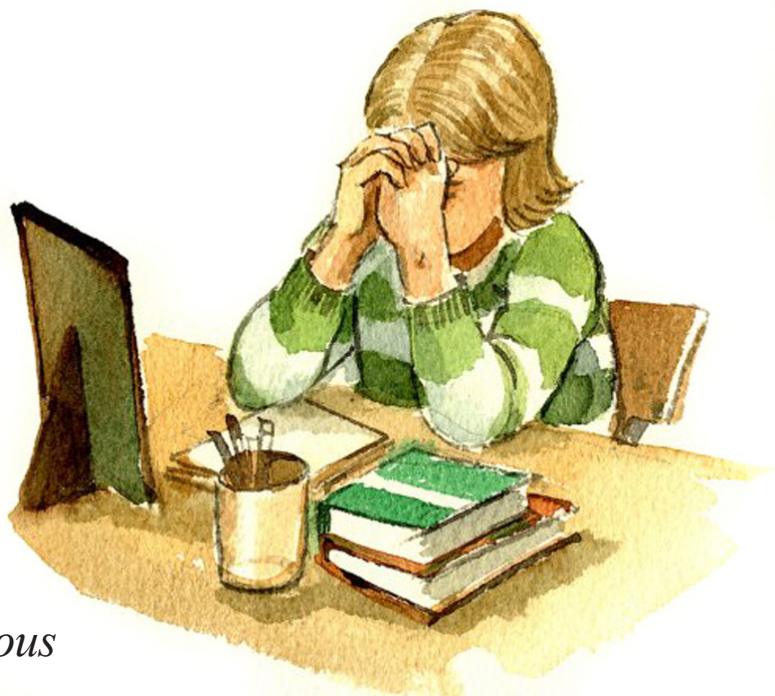
Aina ei maltaisi mennä nukkumaan silloin kun pitäisi. Toisinaan on vaikea saada unta. Joskus nukkuminen on hankalaa, ja saattaa herätä aamuyöllä. Usein nukuttaisi eniten juuri silloin, kun pitäisi herätä. Pehmeä sänky ja uni ovat kalliita Jumalan lahjoja. Hän on tarkoittanut ne käyttöä varten, joka yö, ja tarpeen mukaan päiväunillakin. Nukkuessa lihakset saavat levätä, ja aivot käsittelevät unissa päivän tapahtumia. Tiesitkö, että lapset myös kasvavat pituutta nukkuessaan?

Muistan, kuinka lapsena tuntui turvalliselta aina iltasadun jälkeen laulaa äidin kanssa:

“Ilta on tullut, Luojani, Armias ole suojani.

Anteeksi synnit antaen rauhalla siunaa Jeesuksen.”

Pimeä ei enää kovasti pelottanut ja uni tuli nopeasti, kun tiesin olevani Taivaan Isän suojassa. Psalmin 4 lopussa sanotaankin: “Rauhassa minä käyn levolle ja nukun, sillä sinä, Herra, yksin annat minun turvassa asua.”

Rukous

Liisa kuuli sivusta, kun äiti puhui puhelimessa. Kaikkea puhetta hän ei ymmärtänyt, mutta jotakin hän käsitti. Äiti puhui jostakin vakavasta sairaudesta, joka oli todettu hänen mummillaan. Äiti vaikutti huolestuneelta. Liisaakin rupesi asia pelottamaan. Hänen mieleensä nousi monta kysymystä: Joutuisiko mummi nyt kärsimään? Eihän mummi vaan kuolisi. Liisalle tuli oikein paha olo. Hän rakasti mummia.

Liisa meni huoneeseensa ja rukoili. Hän kertoi pahat aavistuksensa Jumalalle. Hän pyysi, että Jumala hoitaisi mummia. Liisa tiesi, että Jumala on luvannut kuulla rukoukset. Jumala on luonut ihmiset. Hän tietää, mikä on mummille parhaaksi. Liisan olo helpotti jo paljon.

Liisa teki oikein. Jumalan sanassa sanotaan: "Älkää mistään murehtiko, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukouksella ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tiettäväksi." Vaikka Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin, ei Jumalan antama vastaus tule välttämättä heti, eikä vastaus ole juuri sellainen, jota me olemme pyytäneet. Se on paljon viisaampi. Jumala tietää kaiken, mitä tarvitsemme. Hän on kaikkivaltias. Me saamme turvallisesti jättää huolestamme taivaallisen Isämme tietoon. Rukous on ihmeellinen etuoikeus ja lahja. Muista myös kiittää Jumalaa kaikesta, kun rukoilet.

Enkelit

Osaatko virren: “Mä sulle enkeleistäs tuon, Herra, kiitoksen. Ei ole kauhuks mulle nyt vallat pimeyden. Sä enkelisi anna mua nytkin varjella, mua käsillänsä kantaa vaaroissa kaikissa.”

Tunsin erään Suoma-nimisen naisen. Hän oli lehdenjakaja. Hän liikkui anivarhain aamuöisin yksin kaupungilla, kun muut vielä nukkuivat. Kerran kysyin häneltä, eikö häntä pelota kulkea yksin pimeässä kaupungissa. Suoma vastasi minulle hymyillen: “Ei ollenkaan. — Katsos, sama Jumala, joka varjelee minua päivällä, varjelee minua yölläkin.” Suoma uskoi Jumalaan. Hän tiesi, että Jumalalla on hyvät enkelit, jotka varjelevat meitä.

Psalmissa kirjoitetaan suojelusenkeleistä näin: “... hän antaa enkeleilleen sinusta käskyn varjella sinua kaikilla teilläsi. He kantavat sinua käsillänsä, ettet jalkaasi kiveen loukkaisi.”

Toinen tuttu enkelilaulu on Immi Hellenin runoon tehty laulu:

”Maan korvessa kulkevi lapsosen tie, hänt’ ihana enkeli kotihin vie.
 niin pitkä on matka, ei kotia näy, vaan ihana enkeli vierellä käy.
 On pimeä korpi ja kivinen tie ja usein se käytävä liukaskin lie.
 Oi pianhan lapsosen langeta vois, jos käsi ei enkelin kädessä ois.
 Ja syntikin mustia verkkoja vaan on laajalle laskenut korpehen maan.

Niin pianhan niihinkin tarttua vois, jos käsi ei enkelin kädessä ois.
 Maan korvessa kulkevi lapsosen tie. Hänt’ ihana enkeli kotihin vie.
 Oi, laps’ ethän milloinkaan ottaakaan vois sä kättäsi enkelin kädestä pois.”

Koti

Afganistanissa oli äsken paha maanjäristys. Se ravisteli maata niin, että tuhannet ihmiset jäivät kodittomiksi. Nyt siellä yritetään pystyttää telttoja, joissa ihmiset voisivat asua. Kodittomuus ei tarkoita vain sitä, että perheen asunto tuhoutuu. Myös jotkut perheenjäsenet menehtyivät maanjäristyksessä.

Jumala haluaa, että kaikilla lapsilla olisi turvallinen koti. Koti, jossa on hyvä olla. Koti, jossa lapsi saa kaiken tarvitsemansa huolenpidon siihen asti, kunnes hän on kyllin vanha ja muuttaa omaan kotiinsa.

Kotoaan lapsi saa myös kasvatuksen. Hän oppii, mikä on oikein ja mikä väärin. Sekin suojaa lasta maailman teillä. Raamatussa kehoitetaan lapsia kunnioittamaan isää ja äitiä. "Kuule, poikani, isäsi kuritusta äläkä hylkää äitisi opetusta, sillä ne ovat ihana seppäle sinun päähäsi." "Lapset, olkaa vanhemmillenne kuuliaiset kaikessa, sillä se on otollista Herrassa." Myös opettajia tulee totella koulussa.

Muista kiittää Jumalaa kodistasi, vanhemmistasi, sisaruksistasi, isovanhemmistasi, kummeistasi, opettajistasi ja kaikesta siitä huolenpidosta ja opetuksesta, jota saat. Yhdymme rukoukseen: "Ota, Jeesus, rakkahin suojaas koti kallehin. Siunaa äitiä ja isää, heille elinpäivää lisää. Johda, Jeesus, armias meidät taivaan kotihin."

Kotimaa

On suuri Jumalan lahja, että meillä on oma, itsenäinen maa. Itsenäinen tarkoittaa sitä, että saamme itse päättää maamme asioista. Emme ole minkään hirmuvallan alla. Tämäkään ei ole itsestään selvää, Suomi on ollut itsenäisenä maana alle sata vuotta. Jos seuraat uutisia, niin kuulet, että maailmassa on paljon maita, joissa asiat eivät ole yhtä hyvin. Sellaisia maita on Euroopassakin.

Muistathan kiittää Jumalaa siitä, että meillä on itsenäinen isänmaa. Muista myös rukoilla Jumalaa, että Hän ohjaisi maamme asioita siten, että saisimme edelleenkin elää turvallisessa maassa. Virsikirjassa on kaunis virsi, joka on samalla rukous:

“Sun kätes, Herra, voimakkaan
suo olla turva Suomenmaan
niin sodassa kuin rauhassa
ja murheen, onnen aikana.

Sä turvaa maamme vapaus,
sen kansalle suo viisaus.
Suo armokaste maille sen
ja sydämihin ihmisten.

Suo, että sanas kirkkaana
saa keskellämme kaikua,
ja kautta sukupolvien
suo soida nimes kiitoksen.” (J. L. Runeberg)

Taidot

“Isi, tuu kattomaan mun piirustusta!” Annika hihkuu koulun käytävällä. Seinille on ripustettu syksyn aikana piirrettyjä, maalattuja ja askarreltuja kuvia, joiden tekemisestä lapset kertovat käytävällä kierteleville aikuisille. Monen oppilaan vanhemmat ovat tulleet avoimien ovien päivänä seuraamaan lasten koulupäivää. Matematiikan tunnilla lasketaan yhdessä kertolaskuja, äidinkielen tunnilla luetaan omia tarinoita, välitunnilla potkitaan palloa ja päivän päätteeksi vanhemmille esitetään hieno musiikinäytelmä. Vanhemmat ovat iloisia: “Kylläpä te osaatte jo paljon!”

Taivaan Isäkin on iloinen ihmisten taidoista. Hän on antanut jokaiselle ihmiselle monia kykyjä, ja toivoo, että niitä käytettäisiin hyvin. Jotkut osaavat laulaa tai piirtää kauniisti, jotkut ovat taitavia rakentelemaan. Toisilla laskupää toimii nopeasti, toisilla kynä sauhuaa ja mielikuvitus laukkaa tarinoita kirjoittaessa. Jotkut ovat kovia juoksemaan ja kiipeilemään, jotkut osaavat esiintyä isolle joukolle, jotkut ystäväystyvät nopeasti ja jotkut osaavat lohduttaa surevaa kaveria. Kaikista taidoistamme saamme kiittää Jumalaa. On oikein kehittää kykyään, ilahduttaa niillä muita, ja iloita myös muiden osaamisesta. Oma osaaminen voi olla myös seurakunnassa monella tavalla hyödyksi ja iloksi.

Vesi

Oli kuuma kesäpäivä. Aurinko porotti täydeltä taivaalta. Leena ja Kaisa päättivät lähteä uimaan. Vesi oli melko lämmintä, mutta miten suloisesti se virkistikään, kun sai pulahtaa uimaan. Ihanaa, kun meillä Suomessa on niin paljon puhdasvetisiä järviä, sanoi Leena. Olisi se kamalaa, jos eläisimme Afrikassa, eikä aina saisi puhdasta vettä edes juotavakseen, kun olisi jano, jatkoi Kaisa. Ilman juomista ihminen ei elä monta päivää, tiesi Leena. Mennään kotiin katsomaan, että Mustin juomakupissa on vettä. Silläkin voi olla kuuma, kun sillä on niin paksu turkki.

Vesi on Jumalan luoma, elämälle välttämätön aine. Vettä tarvitsevat kaikki — ihmiset, eläimet ja kasvitkin. Luonnossa on ihmeellinen veden kiertokulku. Vettä sataa. Se imeytyy maahan. Siitä kasvit imevät sitä juurillaan ja haihduttavat lehdistään taas taivaalle. Mutta ne saavat veden mukana ravintoaineet, joita ne tarvitsevat. Talvella vesi sataa lumena. Lumi muodostaa hanget, jotka toimivat lämpöeristysenä niin, että kasvit ja eläimet selviävät talven kylmyydestä. Vaikka vesi jäätyy, niin järven pohjassa on neljäasteista vettä niin, että kalat selviävät talvesta.

Raamatussa sanotaan: "Sillä niin kuin sade ja lumi, joka taivaasta tulee, ei sinne palaja, vaan kostuttaa maan, tekee sen hedelmälliseksi ja kasvavaksi, antaa kylväjälle siemenen ja syöjälle leivän, niin on myös minun sanani, joka minun suustani lähtee: ei se minun tyköni tyhjänä palaja, vaan tekee sen, mikä minulle otollista on, ja saa menestymään sen, mitä varten minä sen lähetin."

Kasvatus

Kaisa-mummo näki ikkunasta, kun naapurin pojat, Jaakko ja Jussi, menivät kalastamaan. Pojat kävelivät onkineen rantaan. Ystävykset saivat muutaman kalan. Kun pojat palasivat rannasta, he eivät tiedäneet, mitä olisivat saamillaan kaloilla tehneet. Niinpä Jaakko päätti tehdä kolttosen Kaisa-mummolle. Hän pudotti ohi mennessään märät kalat sellaisinaan Kaisa-mummon postilaatikkoon.

Kun Kaisa-mummo meni hakemaan postiaan, hän löysi kalat ja tuli vihaiseksi mutta samalla surulliseksi. Tietysti hänen postinsa oli kastunut ja kalat olivat lianneet postilaatikon, joka oli nyt pestävä. Kaisa soitti Jaakon isälle. Hän toivoi, että Jaakon isä olisi lähettänyt poikansa pyytämään anteeksi ja pesemään sotkeutuneen postilaatikon. Samalla Jaakko olisi oppinut, ettei tällaista kiusaa saa tehdä.

Jaakon isä kysyi Jaakolta: "Oletko pudottanut kaloja Kaisa-mummon postilaatikkoon?" En, vastasi Jaakko ja nauroi makean hörönaurun päälle, sillä hän huomasi tekonsa tulleen ilmi. Jaakon isä uskoi poikaansa ja tyytyi vain vastaamaan Kaisalle: "Ei meidän Jaakko ole sellaista tehnyt, hyvää päivänjatkoa". Sitten hän sulki puhelimen eikä jaksanut ruveta asiaa selvittämään.

Nykyään on yleistynyt sellainen tyyli, että kaikkea saa tehdä, mutta kiinni ei saa jäädä. Jos teko paljastuu, niin ei sitä pidä ainakaan tunnustaa. Kaisa-mummolla ei ollut valokuvaa tai muuta todistusta siitä, että juuri Jaakko pani kalat laattikoon, vaikka kaikki — myös Jaakon isä — sen ymmärsivät. Jussi ei uskaltanut kertoa totuutta, sillä hän pelkäsi joutuvansa itse vaikeuksiin.

Jaakko unohti, että Jumala näkee ja tietää kaiken, jopa salaiset ajatukset semmekin. Suurimman menetyksen tässä kertomuksessa koki lopulta Jaakko. Teon salaamisessa piilee vaara ja houkutus. Usein ne, jotka tekevät ensin pientä pahaa jäämättä kiinni, myöhemmin luulevat voivansa tehdä isompiakin tekoja ilman seuraamuksia. Raamatussa sanotaan: “Joka vähimmässä on uskollinen, on paljossakin uskollinen, ja joka vähimmässä on väärä, on paljossakin väärä.” Ja Salomon viisaissa sananlaskuissa on hyviä neuvoja myös Jaakon isälle: “Joka vitsaa säästää, se vihaa lastaan; mutta joka häntä rakastaa, se häntä ajoissa kurittaa.” ja “Totuta poikanen tiensä suuntaan, niin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.”

Vaikka paha teko jäisi rankaisematta ihmisten kesken, niin Jumala kuitenkin näkee kaiken. Hän sanoo sanassaan: “Saattaako joku niin piiloon piiloutua, etten minä häntä näe? sanoo Herra.” ja “Sillä hänen silmänsä valvovat ihmisen teitä, ja hän näkee kaikki hänen askeleensa. Ei ole pimeyttä, ei pilkkopimeää, johon voisivat piiloutua väärintekijät.”

Jaakon isän olisi pitänyt puuttua asiaan ja neuvoa poikaansa: Tällaista ei saa tehdä, eikä muutakaan pahaa. Ketään ei saa kiusata — ei vanhuksia eikä omia koulukavereita — ei isompia eikä pienempiä. Olisi ollut viisasta lähettää Jaakko korjaamaan tekemänsä vahinko ja pyytämään Kaisalta anteeksi. Niin olisi tullut lopulta asia sovittua ja ystävyyss olisi säilynyt. Sananlaskuissa meitä neuvotaan pitämään arvossa sitä, että saamme hyvän kasvatuksen: “Herran pelko on tiedon alku; hullut pitävät halpana viisauden ja kurin. Kuule, poikani, isäsi kuritusta äläkä hylkää äitisi opetusta, sillä ne ovat ihana seppele sinun päähäsi ja käädyt sinun kaulaasi.”

Sananlaskuissa on ohje myös Jussille: “Avaa suusi mykän hyväksi, oikeuden hankkimiseksi kaikille sortuville. Avaa suusi, tuomitse oikein, hanki kurjalle ja köyhälle oikeus.”

Tietysti poikien olisi pitänyt pyytää pahoja tekojaan anteeksi myös meidän taivaalliselta Isältämme. Jumala antaa meille meidän syntimme anteeksi sen tähden, että Jeesus on ne sovittanut. Kun Jumala antaa anteeksi, Hän tekee sen armostaan, eikä vaadi meiltä mitään hyvityksiä. Anteeksiantaminen tarkoittaa sitä, ettei asiaa myöhemmin muistella eikä kaivella — se on sovitettu ja unohdettu.

Muistatko, mitä Jeesus sanoi naiselle, joka oli tehnyt syntiä ja tunnustanut sen? Jeesus sanoi hänelle: “En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee.” Sananlaskuissa sanotaan meille kaikille: “Joka rikkomuksensa salaa, se ei menesty; mutta joka ne tunnustaa ja hylkää, se saa armon.”

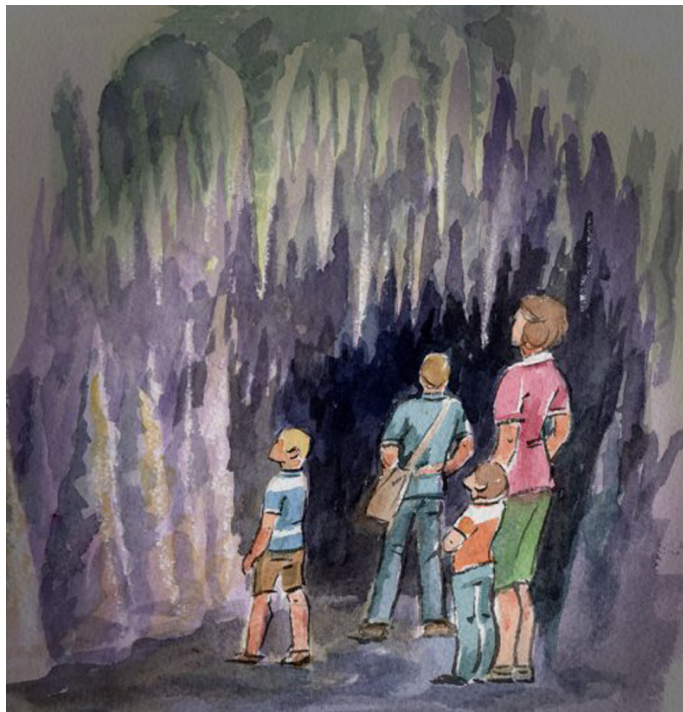

Raitis ilma

Janne oli papan kanssa kesämökillä. He aikoivat paistaa makkarat takassa. Pappa haki puita liiteristä ja sytytti tulen. Olivatko puut vähän kosteita vai mikä lienee ollut vikana, mutta puut eivät oikein syttyneet, ne alkoivat vain savuttaa. Savua tuprusi sisälle mökkiin. Sitä ei voinut hengittää ja se kirveli silmiäkin. Janne juoksi ovelle ja avasi sen, jotta savu pääsi ulos mökistä. Janne yski vielä pihallakin. On se kummallista, että jotkut voivat polttaa tupakkaa ja vetää savua keuhkoihinsa vapaaehtoisesti, ihmetteli Janne.

Matkustaessasi ulkomailla voit huomata, että siellä ihmiset tupakoivat paljon enemmän kuin meillä Suomessa. Kaupassakin myyjällä saattaa olla palava tupakka suussa, kun hän palvelee sinua. On vaikeaa löytää savutonta ravintolaa, jossa voisi syödä. Suurissa miljoonakaupungeissa liikenne saastuttaa ilman niin, että kesähelteillä joudutaan kieltämään autoilla ajaminen kokonaan joinakin päivinä. Uutisista olen nähnyt, kuinka ihmiset kulkevat liikenteessä hengityssuojat naamallaan. Toisaalla tehtaat tupruttavat yötä päivää erilaisia savuja ja hajuja ympäristöön.

On suuri Jumalan lahja, että elämme maassa, jossa saamme hengittää raitista ja puhdasta ilmaa. Muistetaan kiittää Jumalaa siitä. Muistathan myös muuten huolehtia luonnosta. Ethän heitä roskia luontoon. Opettele myös säännöt, miten jätteet pitää hävittää. Mihin viedään vaikkapa vanhentunut paristo? Kysy vanhemmiltasi tai opettajaltasi neuvoa, jos et tiedä.

Valo

Illalla, kun sammutat lampun, tulee pimeä. Kohta silmäsi tottuvat pimeään ja huomaatkin jonkin himmeän valon kajastavan jostakin. Oletko koskaan ollut todella pimeässä? Minä olin kerran käymässä Tsekin maassa tippukiviluolassa. Se oli sellainen kallion sisällä oleva pitkä luola, jonka katossa riippui tippukiviä kuin jääpuikkoja. Sinne oli tehty valaistu polku. Olimme kävelleet jo pitkän matkan, kun yhtäkkiä valot sammuiivat. Tuli aivan pimeä. Ei nähnyt mitään. Pimeässä ei nähnyt ottaa ainuttakaan askelta, ei uskaltanut liikahtakaan. Onneksi valot pian palasivat ja pääsimme pois luolasta. Ihanaa, että meillä on valoja, jotta voimme nähdä. Kesällä emme tarvitse sähkövaloja yölläkään.

Kun Raamatun Vanhassa Testamentissa ennustetaan Jeesuksen syntyvän, sanotaan: "Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden." Ne, jotka eivät tunne Jeesusta, ovat kuin pimeydessä kulkeva kansa. Pimeässä ei näe opasteita, jotka ohjaisivat perille. Psalmissa sanotaan: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun tielläni." Raamatussa meille kerrotaan Jeesuksesta ja annetaan elämänohjeita. Kun uskomme Jeesukseen, pääsemme perille taivaaseen, jonne olemme matkalla.

Sanan opettajat

Minna ja Jaana olivat lähdössä raamattuleirille. Tätä päivää he olivat jo odottaneet. Tytöt pakkasivat innolla laukkuihinsa kaikkea, mitä he tulisivat leirillä tarvitsemaan. Pyyhkeen ja uikkarit he ainakin ottaisivat. Leirillä nimittäin saunottaisiin ja uitaisiin lähes joka päivä. Kertookohan Tuula taas iltaohjelmissa niitä raamatunkertomuksia, mietti Minna tavaroita etsiessään. Meillä puhuttiin koulussa niistä samoista kertomuksista ja minä olin ainoa koko luokassa, joka osasin vastata, kun opettaja kysyi, miten Pietari pääsi pois vankilasta. Olin kuunnellut tarkasti, vastasi Jaana.

Onko sinulla ketään — äitiä tai isää, ukkia tai mummia, opettajaa koulussa tai pyhäkoulun opettajaa tai pastoria, joka opettaa sinulle raamatunkertomuksia? Jos on, olet onnellinen lapsi. Kiitä Jumalaa siitä, että saat kuulla Jeesuksesta ja oppia tuntemaan Raamattua. Raamatussa sanotaan: "Mutta pysy sinä siinä, minkä olet oppinut ja mistä olet varma, koska tiedät, keiltä olet sen oppinut, ja koska jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa."

Tiedätkö, mitä varten vauvalle valitaan kummeja, kun hänet kastetaan? Kummit eivät ole vain sitä varten, että he muistaisivat kummilastaan lahjalla jouluna ja syntymäpäivänä. Kummien tehtävä on olla vanhempien apuna huolehtimassa siitä, että lapsi saa Raamatun opetusta. Toinen suuriarvoinen asia on, jos sinulla on kummit tai isovanhemmat tai joku, joka rukoilee uskollisesti sinun puolestasi. Tällaisia rukouksia sanotaan esirukouksiksi.

Lapset

Jennalla ja Markolla on tänään jännittävä päivä. Jennalle tehdään ensimmäistä kertaa ultraäänitutkimus, jonka avulla katsellaan hänen kohdussaan kasvavaa vauvaa. Marko ottaa vaimoaan hellästi kädestä kiinni, kun lääkäri osoittaa näyttöruudulta: “Tässä ovat pää ja vartalo, täällä näkyvät pikkuruiset kädet. Sydänkin pompottaa komeasti.” Jennasta ja Markosta tuntuu ihmeelliseltä nähdä 17 millimetrin pituinen ja 1,5 grammaa painava lapsensa. “Niin pikkuinen vielä”, sanoi Marko. Syntyessään vauva on yleensä noin 50 senttimetriä pitkä ja painaa jo yli 3 kiloa.

Uuden elämän alku on Jumalan ihmeellinen teko. Keväällä puiden silmujen puhjetessa, ensimmäisten leskenlehtien kurkottaessa kohti aurion lämpöä ja linnunpoikasten piipittäessä pesässään saamme ihmetellä samaa Jumalan luomistyötä. Eräässä psalmissa sanotaan: “Lapset ovat Herran lahja, ja kohdun hedelmä (eli vauva) on anti.” Monet ovat hyvin surullisia, jos eivät esimerkiksi sairauden takia voi saada lapsia. Vanhemmille kertyy monia iloisia kokemuksia, kun he seuraavat lapsensa kasvua, kehitystä ja uusien asioiden oppimista.

Raamatussa puhutaan lapsista paljon. Jeesus itse sanoi: “Sallikaa lasten tulla minun tyköni alkääkä estäkö heitä, sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta.” Jeesusta seuranneita kutsuttiin opetuslapsiksi, ja jokainen uskova on Jumalan lapsi. Muistat varmaan virren, jossa lauletaan lasten ystävästä:

“Mä silmät luon ylös taivaaseen ja yhteen käteni liitän.

Sua, Herra, ystävä lapsien, nyt hartain mielin mä kiitän.

Mä taimi olen sun tarhassas ja varten taivasta luotu.

Sun armolliseen huomahas jo syntymästäni suotu.”

(sanat J.L. Runeberg, suomennos K.M. Kiljander)

Koulu

Tiedän, että kaikki lapset eivät jaksaisi nousta aamulla aikaisin ja mennä joka päivä kouluun. Lomalla olisi paljon mukavampaa. Mutta ajatellaanpa, ettei koulua olisi tai jos se olisi vain muutamien rikkaiden lasten etuoikeus. Eihän siitä ole vielä sataakaan vuotta, kun näin oli Suomessakin. Ajattele, ettet osaisikaan lukea tai ettet osaisi laskea — vaikkapa rahoja kaupassa. Et voisi lukea kirjoja, et pystyisi selaamaan internettiäkään. Et saisi edes selvää, mitä tässä kirjassa sanotaan. Joutuisit tekemään raskasta työtä vanhempiesi apuna. Kyllä silloin kadehtisit niitä, jotka saavat mennä kouluun ja oppia kaikenlaista tärkeää.

Maailmassa on vielä tänä päivänäkin paljon väkeä, aikuisia, jotka eivät osaa lukea. Tilanne on pahin Afrikassa, jossa vain kuusi henkilöä kymmenestä osaa lukea. Aasiassa joka neljäs aikuinen on lukutaidoton. Lukutaidottomuus ja köyhyys kulkevat usein käsi kädessä.

Muistetaan kiittää Jumalaa siitä, että meillä Suomessa on koulu, johon kaikki pääsevät ja vieläpä ilmaiseksi. Koulukirjatkaan eivät maksa mitään. Vieläpä kouluruokakin on ilmaista. Olethan ahkera ja yritä parhaasi. Pyydä Jumalaa siunaamaan koulutyösi.

Ystävät

Kun olin viidennellä luokalla, muutimme kaupungin toiselle laidalle. Koulua piti vaihtaa kesken vuotta, ja jännitin kovasti, saisinko uudessa koulussa kavereita. Jännitys helpotti, kun kävin tutustumassa tulevaan luokkaan. Kohtasin iloisia ja uteliaita kasvoja, joista tunnistin osan vanhoiksi tutuiksi päiväkotikavereikseni. Pääsin myös heti kahden puheliaan tytön viereen istumaan ja samalla sisälle uuden koulun tapoihin. Tunsin ensi hetkistä alkaen kuuluvani porukkaan.

Ystävien ja kavereiden kanssa on kiva olla yhdessä ja keksiä monenmoisia puuhia. Tuntuu hienolta jakaa ilot ja surut toisten kanssa. Sanotaan: “Huono seura hyvät tavat turmelee.”

Ystävälle voi olla avuksi, ja ystävä voi auttaa silloin, kun itse tarvitsee apua. Kaikkien kanssa ei kuitenkaan pidä viettää aikaa. Raamatussa sanotaan, että “huono seura hyvät tavat turmelee”. On väärin tehdä joukon mukana sellaista, mikä on kiellettyä. Muistathan myös, että ketään ei saa kiusata. Siitä pitää heti kertoa opettajalle tai muulle aikuiselle, joka auttaa lopettamaan kiusaamisen. Taivaan Isä kuulee mielellään, kun kiitämme ystävistämme ja rukoilemme heidän puolestaan.

Paras ystävämme on Jeesus. Hän on antaa uskovilleen kaikki pahat teot anteeksi. Hänen rakkaudestaan mekin saamme voimaa ystävänä olemiseen. “Olkaa ... toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämisiiä, anteeksi-antavaisia toinen toisellenne, niin kuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.”

Kuulo

Muistan, kuinka pienenä ihmettelin kumman näköistä muovista laitetta mummuni korvassa. Siihen oli aina pieniä varaparistoja olohuoneen lipaston ylimmässä laatikossa. Kun mummu vastasi puhelimeen, hänen piti ensin vääntää vipua laitteessa, tai muuten se alkoi vinkua. Nykyisin mummullani on uudempi ja paljon pienempi kuulokoje, joka edelleen auttaa huonokuuloista mummuani kuulemaan.

Jumala on antanut ihmisille kuuloaistin, josta on paljon hyötyä. Toki sitä ilmankin pärjää. Ihmiset, jotka eivät kuule hyvin tai ollenkaan, voivat esimerkiksi käyttää viittomakieltä toisten kanssa keskusteluun. Oma kuuloaan kannattaa suojata välttämällä liian meluisia paikkoja. Mietipä, miten vaikkapa puhelimesta puhuminen, musiikin ja kauniiden luonnon äänien kuuntelu tai laulaminen ja soittaminen onnistuisivat ilman kuuloa?

Musiikilla on Raamatussa tärkeä osa. Yksi tutuimmista Vanhan testamentin ”muusikoista” on Daavid, joka helpotti Saul-kuninkaan pahaa oloa soittamalla kannelta. Daavidistakin tuli kuningas. Hän kirjoitti Pyhän Hengen voimasta monia lauluja, joita Psalmien kirjassa kutsutaan Daavidin virsiksi ja lauluiksi. Kun Jumalan liiton arkia kuljetettiin, ”Daavid ynnä koko Israel karkeloi kaikin voimin Jumalan edessä laulaen sekä soittaen kanteleita, harppuja, vaskirumpuja, kymbaaleja ja torvia.”

Samalla tavoin kuin Daavidin aikana, yhä tänäänkin soittamalla ja laulamalla ylistetään ja kiitetään Jumalaa sekä kerrotaan muille Jumalan ihmeellisistä teoista. ”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne.” Kaikkea tätä varten Hyvä Paimen on lahjoittanut uskovilleen terävän kuulon: ”Minun lampaani kuulevat minun ääntäni, ja minä tunnen ne, ja ne seuraavat minua. Ja minä annan heille iankaikkisen elämän, ja he eivät ikinä huku, eikä kukaan ryöstä heitä minun kädestäni.”

Lämpö

Veera puistelee lumet vaat- teistaan, ennen kuin avaa oven. Ihana päästä sisälle lämpimään! Lämpömittari näyttää, että pihalla on yli 15 astetta pakkasta. Peilistä Veera kurkkaa poskiaan, jotka pakkasilma on punastuttanut. Ripsetkin olivat ulkona huurtuneet hengitysilmaasta. Raidallinen pipo ja tumput lentävät hattuhyllylle ja toppatakki pääsee paikalleen henkariin. Veera asettelee vielä sulaneesta lumesta kostuneet talvikenkensä ja villasukkansa patterin alle kuivumaan, ennen kuin ryntää keittiöön isoveljen keittämää kaakaota juomaan. Höyryävän mukin lämmittäessä sormia Veera kiittää veljeään kaakaosta ja mielessään myös Taivaan Isää kaikista lämpöisistä asioista. Pakkaspäivänä niitä tulee mieleen paljon.

Luonnossakin tarvitaan lämpöä. Oletko nähnyt juuri kaadettua puuta? Sen rungon ja kannon vuosirenkaista voi laskea puun iän. Renkaiden leveydestä näkee, kuinka paljon puu on kasvanut paksuutta. Kesäisin lämpimällä ilmalla puut kasvavat eniten, ja siksi vaaleanruskeat, lämpimän kasvukauden renkaat, ovat paljon leveämpiä kuin kylmänä kautena muodostuvat tummat renkaat. Monet kasvit kuihtuvat pakkasten tullessa, mutta seuraavana keväänä auringon lämmittäessä niiden juurista tai siemenistä alkaa kasvaa uusia lehtiä ja kukkia. Jos olet kylvänyt kukkasipuleita, voit keväällä seurata tätä kasvun ihmettä. Loppusyksystä voi nähdä komeita muuttoparvia, kun linnut suuntaavat etelän lämpöön. Tähän jäävät eläimet varustautuvat talven kylmyyteen syömällä paljon. Rasvakerroksen turvin ne selviävät niukalla ruokavaliolla talven yli tai karhujen tapaan menevät talviunille.

Koko luonto näyttää talvella nukkuvan lumipeiton alla. Se muistuttaa ihmisiä siitä, että jokaisen elämä maan päällä päättyy joskus. Kevään lämpö ja luonnon herääminen kertovat elämän jatkumisesta kuoleman jälkeen. Silloin uskovat pääsevät taivaaseen, jossa Jeesuksen luona on aina hyvä olla. Tästä ikuisesta keväästä lauletaan Siionin kanteleen laulussa:

“Loista, kevätaurinko, lämpöäsi anna,
Kevätmieltä kirkasta ihmismieleen kannan!
Kiitos, Isä taivainen, kevään kauniin tähden!
Kerran ikiyeväseen riemuiten mä lähden.” (H. Virtanen)

Lepo

Joulun aikana lähes kaikki suomalaiset ovat lomalla. Ahkeran työnteon jälkeen tuntuu mukavalta viettää vapaa-aikaa läheisten ihmisten ja muiden kuin arkipuuhiin parissa. On tärkeää saada levätä. Jumalakin lepäsi seitsemäntenä päivänä, kun oli saanut luomistyönsä kuudessa päivässä valmiiksi.

Lepo ja jumalanpalvelus liittyvät yhteen. Jumala antoi Vanhassa testamentissa juutalaisille määräyksen: ”Kuusi päivää teh-

täköön työtä, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti, levon päivä, pyhä kokous.” Meille on tutumpi kolmas käsky: ”Muista pyhittää lepopäivä”. Luther selittää tätä käskyä Katekismuksessa: ”Meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa niin, ettemme halveksi saarnaa ja Jumalan sanaa, vaan pidämme sen pyhänä, mielellämme sitä kuulemme ja opimme.” Tässä on opettelemista jokaisella. Ennen jumalanpalvelusta voi hiljentyä ja esimerkiksi rukoilla sanoilla, joita eräs pastori on usein käyttänyt: ”Rakas taivaallinen Isä, anna minulle kuulevaiset korvat ja ymmärtäväinen sydän, jotta kuulisin oikein Sinun sanaasi.”

Juutalaisilla viikon seitsemäs päivä oli lauantai, sapatinpäivä. Nyt Uuden liiton aikana tuo määräys ei ole enää voimassa. Kristittyjen erityiseksi kokoontumispäiväksi onkin valittu pääsiäispäivän muistoksi sunnuntai. Jumalanpalveluksia voi toki olla muinakin päivinä. On tärkeää varata aikaa jumalanpalveluksissa käymiseen, evankeliumin ilosanoman kuulemiseen, rukoilemiseen ja itsenäiseen Raamatun lukemiseen.

Tiesitkö muuten, että lähes kaikki suomalaiset lomapäivät ovat kristillisen kirkon juhlapäiviä? Aina ei tule ajatelleeksi, että joulun ja pääsiäisen lisäksi myös uudenvuoden päivänä, loppiaisenä, juhannuksena ja monena muuna vapaapäivänä vietetään kristillisen kirkon juhlapäivää. Voit tutustua kirkkovuoteen esimerkiksi Kristinopin ja www.luterilainen.com nettisivujen lastenosaston kirjoitusten avulla.

Jeesus

Kaikkein arvokkain Jumalan lahja on Jeesus, Jumalan oma poika, joka syntyi ihmiseksi. Olethan kuullut jouluevankeliumin. Jos et ole, niin lue se Raamatusta, Luukkaan evankeliumin toisen luvun alusta. Monet osaavat sen ulkoa. Jeesus syntyi ihmiseksi, vieläpä köyhäksi ja kurjissa oloissa, eläinten tallissa, Jumalan ainoa poika.

Miksi Jumala antoi poikansa syntyä maailmaan? Siksi, että me saisimme syntymme anteeksi ja pääsisimme iankaikkiseen elämään taivaassa. Mikä sitten on syntiä? Kaikki ihmisen pahat ajatukset, sanat ja teot, jotka ovat Jumalan tahdon vastaisia esimerkiksi valehteleminen tai se, että ottaa toisen omaa ilman lupaa. Jo se, että kadehtii toisen omaa tai puhuu toisesta pahaa muille. Jokainen ihminen tekee syntiä. Me kaikki tarvitsemme syntiemme anteeksiantoa.

Jeesuksen syntyminen Betlehemin tallissa yli 2000 vuotta sitten oli niin suuri tapahtuma, että Jumala lähetti suuren joukon enkeleitä kertomaan tämän suuren uutisen: "Teille (ja myös meille) on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa (Betlehemissä)." ja vielä enkelit lauloivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!" Tuo rauha ei tarkoita sitä, että maailmassa ei olisi enää sotia eikä riitoja ihmisten kesken vaan se tarkoittaa rauhaa Jumalan kanssa.

Anteeksianto

Erkin kotiin oli kutsuttu vieraita. Äiti valmisteli tarjoilua vieraille. Hän paistoi herkullisen piirakan mustikoista, jotka oli kerätty koko perheen voimin edellisenä päivänä. Kun piirakka oli paistunut, äiti nosti sen keittiön pöydälle jäähtymään. Mutta sitten hän muisti, että vielä olisi käytävä ostamassa kermaa kaupasta, jos vieraat vaikka käyttäisivät sitä kahvissaan. Lähtiessään äiti huusi Erkille: "Mustikkapiirakkaa ei sitten saa vielä ottaa. Kun vieraat tulevat, heille annetaan sitä ensin." Se oli kyllä Erkille tuttu sääntö — sellainen käytäntö perheessä oli aina ollut — vieraille ensin, sitten vasta saisivat lapsetkin ottaa.

Ovi kolahti, äiti lähti kauppaan. Erkki leikki huoneessaan. Ihana mustikka-piirakan tuoksu alkoi levitä huoneeseen. Kuin huomaamattaan Erkki meni keittiöön. Hän ei millään voinut vastustaa kiusausta. Ottaisin vain ihan pienen palan, hän mietti. Syötyään pienen palan Erkki leikkasi vähän isomman palan. Sitten hän muisti äidin sanat: "Piirakkaa ei saa ottaa!" Paha omatunto alkoi vaivata Erkkiä. Niinpä hän huusi pikkuveljelleen Kallelle. "Kalle, Kalle tule keittiöön, täällä on hyvää piirakkaa. Leikkaa sinullekin. Saat maistaa ihanaa piirakkaa" ja Kallekin söi.

Pian Erkki huomasi, että hänen sormensa olivat ihan mustikassa. Nyt äkkiä pesemään ennen kuin äiti tulee takaisin. Kylpyhuoneen peilistä Erkki näki, että myös hänen suupielissään oli mustikkaa. Erkki pesi ja pesi, mutta mustikkajäljet eivät lähteneet. Silloin kuului äidin ääni eteisestä: "Olen kotona taas. Kohta tulevat vieraat."

Erkki livahti vaatehuoneeseen ja piiloutui sinne hyllyjen alle. Ehkäpä äiti ei osaa minua täältä etsiä, ajatteli Erkki sydän pamppaillen.

Äiti näki keittiön pöydällä puoliksi syödyn piirakan. Hän arvasi tietysti, kuka siitä oli syönyt. Äiti alkoi etsiä Erkkiä. Erkki pysytteli vaatekomerossa. Hän uskalsi tuskin hengittää, ettei äiti vain löytäisi häntä. Mustikkaiset sormet olivat kuitenkin jättäneet jäljet vaatehuoneen oven pieleen. Niinpä äidin ei tarvinnut kauankaan etsiä, kun hän löysi piileskelijän.

"Erkki, mitä olet tehnyt", kysyi äiti tiukalla äänellä. "Söihän Kallekin", sanoi Erkki puolustukseksen. "Kalle on vielä pieni, eikä osaa leikata veitsellä ilman sinun apuasi", tiesi äiti. Nyt Erkki ei voinut enää salata tekoaan. Hän purskahti vuolaaseen itkuun. "Älä äiti ole minulle vihainen", sopersi Erkki itkunsa seasta. "Anna anteeksi", hän sai viimein kakistettua. "En enää ikinä syö ilman lupaa", ulisi Erkki surkeana.

Erkki ei voinut mitenkään hyvittää tekoaan. Utta piirakkaa ei ehtinyt paistaa ennen vieraiden tuloa. Ei hän olisi sitä osannutkaan tehdä, eikä mustikoitakaan ollut jäljellä.

Tällaisia me ihmiset olemme. Houkutuksen tullessa suureksi lankeamme. Tehtyä tekoa ei saa tekemättömäksi, vaikka niin toivoisimme. Sitten, kun huomaamme olevamme syyllisiä, yritämme salata ja peittää tekomme. Toivomme, ettei kukaan epäilisi meitä. Jos sekään ei onnistu, yritämme piiloutua. Pakenemme

vastuuta teoistamme tai houkuttelemme jonkun muun tekemään väärin, jotta voisimme sitten sanoa: “Tekihän tuo toinenkin — itse asiassa hän sen aloitti”. Yritämme vierittää syyn toisten niskoille tai saada tekomme näyttämään lievemältä. Puolustukseksi usein käytetään väitettä, että kaikki muutkin tekevät näin.

Jumalaa ei voi paeta eikä häneltä voi piiloutua. Hänen edessään ei auta mikään selittely eikä puolustelu. Ihminen tekee joka päivä syntiä ja tarvitsee Jumalan anteeksiantoa. Jumala haluaa, että tunnustamme rehellisesti pahat tekemme ja ajatuksemme, nekin, joita emme ole tehneet tahallamme. Isä meidän –rukouksessa Jeesus opetti meitä rukoilemaan: “Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet. Äläkä saata meitä kiusaukseen, vaan päästä meidät pahasta.”

Nyt ymmärrämme, miten ihmeellisen lahjan Jumala antoi meille, kun Hän lähetti poikansa — Jeesuksen — tänne maailmaan sovittamaan meidän syntimme. Psalmissa 103 sanotaan: “Laupias ja armahtavainen on Herra, pitkämielinen ja suuri armossa. Ei hän aina riitele eikä pidä vihaa iankaikkisesti. Ei hän tee meille syntiemme mukaan eikä kosta meille pahain tekojemme mukaan. Sillä niin korkealla kuin taivas on maasta, niin voimallinen on hänen armonsa niitä kohtaan, jotka häntä pelkäävät. Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meistä rikkomuksemme. Niin kuin isä armahtaa lapsiansa, niin Herrakin armahtaa pelkääväisiänsä.”

Tämän kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Kertomusten avulla opimme näkemään sen, kuinka paljon meillä kaikilla on syytä kiittää Taivaallista Isäämme Hänen ihanista lahjoistaan. Kirja sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille.

ISBN 978-951-9318-54-4 (PDF) ISBN 978-951-9318-55-4 (PDF)